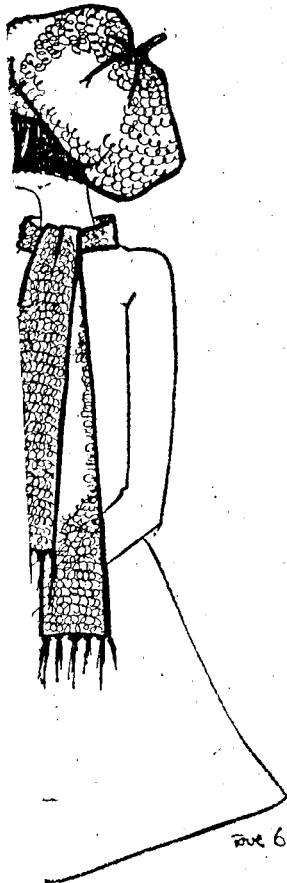

store ambisjoner og vil
en Wenche Myhre-kopi.
ste rekke vil en lansere
Norge, men svenske gram-
pesialister som har hørt
ll også ha henne til å gjø-
llinger for Sverige.

liellomtiden konsentrerer
seg om leksene og hva
en vil by på tar hun ro-

av 65.

seg ikke

eller vi hekler en tykk
rynser nederst gjør seg
lemorvesken blir liksom
memorere av det.

og krave hekler vi på
stund, og har flunkende
av gamle velbrukte fra
Vi kan anvende skjell-
eller vanlig «helse-trøye»
etter behag, alt er mo-
y kledelig. Nytt av året
tore lefsete Beatles-capen
rde bli svært populære.
i en lang strømpe av et
ll, ser den gamle kåpen
likevel, ikke sant

Tove.

Er det bare seierherrene som har krigsinvalider?

28.9.65

Gikk det aldri «på nervene løs» for norske gut- ter som sloss på tysk side ved Stalingrad?

Jeg har noen kjente fra da jeg var barn. I 1942 var jeg 12 år. De store gutta i grenda hjemme var 18 og 20. En av dem falt ved Enare, en ved Carkow. En hørte til 6. armeen og overlevde slaget ved Stalingrad. En deltok både ved Don, på Krim og i Rommels armé i Afrika. Alle disse karene sloss på feil side. En fikk ødelagt begge trommehinnene, en annen et bein. Før krigen sluttet fikk to av dem Jernkorset, og da freden kom fra 4—6 års fengsel. Siden har de arbeidet i jord- og skogbruk. Noen hardbarkede karer, har jeg ofte tenkt, for sårene deres har grodd og nervene synes å være helt i orden. Ikke engang 20 års spott fra alle oss «gode nordmenn» har synes å ha tatt på dem.

Disse kampene på Østfronten, var de bare småkrangel? Ved Stalingrad falt det et par hundre tusen mann, ved Sveastopol like mange, men å delta i slike slag har altså ikke vært samme nervepirrende påkjenning som 6 måneder på Grini hvor mange havnet etter en «innsats» som besto i oppkjøftighet.

Etter disse ord er jeg selvfølgelig gammel nazist, eller enda verre, jeg er nynazist. Jeg er hverken det første eller det andre. Under krigen var jeg bare et barn og forsto enda mindre enn to av mine 20-årige sambygdinge. En vintermorgen i 1942 fikk de en overhøvlung av bonden de arbeidet hos. De stelte fjøset der. Gubben var gjøssing, og denne morgenen sint for dårlig fjøstell. Røkterne var bare 20 år. For å hevne seg på arbeidsgiveren brukte de midtidsøkta til å reise til Hamar hvor de meldte seg til Bataljon Viking. Sterkere motiv hadde de ikke, ved siden av eventyrlysten. Den ene av guttene lever ennå. Jeg kan få

ham til å sverge på at han den dagen i 1942 ikke tenkte på noe om politikk og ikke hadde noen høye idealer om «noe å kjempe for».

«Kampen mot bolsjevismen» var for ham like tom, meningsløst og intetsigende som «Halleluja» i julesangene. Rent tilfeldig kom guttene ut i det, akkurat som mange på den riktige siden.

Dette viser hvor meningsløs, vanvittig en krig er. Alle mennesker jeg kjenner har livet inderlig kjær. Det finnes ingen ære, ingen skam stor nok å dø for. «Å dø for andre» er krigsromantikk, sludder og vås, den største usannhet og falskeste trøst vi gjenlevende har.

Jeg kjenner ingen frontkjempere som er krigsinvalid eller som har bedt om hjelp. For noen gjennombarke de menn nettop disse må være? Så trenger de vel heller ingen krigsinvaliddepensjon, skjønt de, og deres falskhet ville bli tatt for sannhet, kunne stå fram og si: Det er 25 år siden jeg frivillig og blødende deltok i den kamp gode nordmenn nå ofrer milliarder på for å lære sine gutter — kampen mot bolsjevismen.

Krigsinvalidene, de som ble helseløse etter kamp på riktig side, har fått og får for liten støtte. Deres innsats, selv om den helt tilfeldig førte til det gode og riktige, er mer verdt enn den lønn vi andre har gitt, men disse som deltok på feil side, trenger de da ingen støtte? Og hvis vi kjenner etter innerst inne i oss, er vi rettferdige?

Alle som tror på denne ordsvada, dette festtaleprek om «å kjempe for Gud, konge og fedreland», kan spørre den første om rettferdigheten.

t. b.

105972